

Десь «вверху древа», в нетрях-пущах,
Десь у глухих лісах
Осів цей віщий, невсипущий
Людиноликий птах.

Він завжди вибухне риданням,
Він завжди закричить,
Коли степам од злоступання
Стогнати й стугоніть.

Чи половчани, чи хозари,
Москва чи татарва,
Чи інша сунутиме сарань, —
Він завжди знать дава.

Чи у хворобах бути Русі,
Чи в голоду літах,
Чи в водах, в полум'ї, у трусі,
Гука цей чорний птах.

На братню брань, на хатній нелад,
На всякую біду
Гука цей чорний пташий велет
У чорному саду.

Не раз на степ і на діброви,
На гори і Дніпро,
В циновий обрій, в цинобровий,
Гукав на недобро.

Не раз ті крики у безкрає
Такий котили жах,

Що навіть баба кам'яная
Здригалась у степах.

І зараз «кличеть вверху древа»
І клетками сплива
Туди у кров, де впала днева
Відтята голова.

Прага, 1937

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«Кінцесвітне».